

Въ този часъ ти азъ завиждамъ
На смъртния твой покой.
Че невиждашъ роднинскитѣ
Горки сълзи кат' порой.

Обѣсванието на Василя Левски.

О! майко моя, родина мила,
Защо тѣй жално, тѣй милно плачешъ?
Гарване и ти птицо проклѣта,
На чий гробъ тамъ тѣй грозно ти грачешъ?
Охъ! знайж, знайж ти плачешъ, майко,
За туй, че ти си черна робиня,
За туй че твоя священъ гласъ, майко,
Е гласъ безъ помощъ, гласъ въ пустиня.
Плаче тамъ близо край градъ София
Стърчи, азъ видѣхъ, черно бѣсило
И твой единъ синъ, Българю,
Виси на него съ страшна сила.
Гарвана грачи, грозно зловѣщо,
Псета и вълци вижтъ въ полята,
Старци се молятъ Богу горѣщо,
Женитѣ плачѣтъ, пищѣтъ дѣцата.
Зимата пѣе свойта зла пѣсенъ,
Вихрове гонѣтъ трѣне по полето
И студъ и иразъ и плачъ безъ надѣжда
Навѣватъ на тебъ скръбъ на сърдцето.

Хр. Ботевъ.